

ПАКЕТЧЕ
ЖЕЛИРАНИ
БОНБОНИ

ТАТЯНА ГИШИНА

Уо

ЕГМОНТ

Уо

Книгата се издава под това лого, запазена марка на ЕГМОНТ.
Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея
могат да бъдат възпроизведени под каквато и да е форма.

„Пакетче желирани бонбони“ © Татяна Гишина, 2020

© Егмонт България, 2020

Редактор Иванка Ангелова

Коректор Ина Тодорова

Дизайн на корицата Стоян Атанасов @ KonturCreative

Издава „Егмонт България“ ЕАД

1142 София, ул. „Фритьоф Нансен“ 9

www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Инвестпрес“ АД, София, 2020

Тираж: 1000 бр.

ISBN 978-954-27-2465-0

*На моя полукръг и на всички онези,
които не се страхуват
да ходят боси.*

— Госпожице Арнаудова, търсят ви по другата линия. От кетъринг фирмата. Казват, че е спешно.

Гласът на Силвия се носеше покрай мен като през тънките пръски на водопад, който заглушава всичко покрай себе си. Бях от другата страна на този водопад и въпреки че чувах гласа ѝ, не разбирах какво иска да ми каже. Мислех за отчета, който не бях говоршила все още, за приближаващата среща с холандците, за профилактиката на компютрите, която трябваше спешно да направим, и само по мъничката, свиваща се нервно бръчица под лявото око на Силвия, се досещах, че е нещо важно. Натиснах бутона и приех обаждането.

— Изпратете ми офертата на имейла. До два часа ще я прегледам и ще върна отговор. Да, точно така. Десет от гостите са вегетарианци, а още трима са вегани. Да, няма промяна в имейл адреса ми, благодаря.

— Госпожице Арнаудова – продължи Силвия, а гласът ѝ отново ми се стори чужд и далечен. След час

и половина трябваше да съм на летището, за да посрещна Стефан.

– Прегледай, моля те, отново списъка с гости – прекъснах я аз, – после се обади на печатницата и виж какво става с поканите. И им напомни, че времето ни е наистина ограничено. Аз тръгвам за летището, но в пет и половина ще се върна обратно, за да прегледаме бюджета за рекламата.

– Исках само да ви кажа, че се обади някаква Катя. Катя Павлова. Каза, че ви търси по личен въпрос.

– Катя. Да, разбира се. Ще ѝ се обадя по-късно. Благодаря.

Асансьорът беше празен. Огледах се в лъскавата му повърхност, колкото да си сложа гланц за устни. Изходът беше пет етажа по-нагоду. Стори ми се, че асансьорът се движи по-бавно от обикновено. Изкушавах се да проверя имейлите си още докато съм в него, но вместо това извадих малкото шишенце „Шанел“ и впръсках няколко капки в косата си. Стефан обожаваше този аромат.

Не ми се шофираше. Помахах на първото такси и загадох посока летище „София“. Телефонът ми извибрира. Изчислявах наум времето, което беше необходимо, за да стигнем до летището. Достатъчно, за да прегледам кетъринг офертата и да им напиша забележките си. Достатъчно дори да изпратя седмичния отчет на инвеститорите и да проверя останалите си имейли. Извадих тънкия сив лаптоп. Таксито караше бързо. Навън беше студено. Есента се оголваше, подготвяше се за зимата.

Усещах аромата на парфюма в косата си. Миришех повече на Стефан, отколкото на себе си, макар

че не се бяхме виждали от две седмици. Стефан. Представих си набитото му тяло, леко подпряно на кожения куфар, който му подарих миналата Коледа. Късо подстриганата му кестенява коса и очите му със същия кафяв цвят. Мудно, чезнещо лице. Щеше да се усмихне леко, като ме види – дискретно, с дясната половина на тънките си устни. Щеше да ме целуне забързано. Щях да усетя хладната стомана на часовника му, докато отмята косите ми на една страна. Целувката му има вкус на ментов бонбон, на кървящи от стреса венци, на второто му сутрешно кафе, след което успява да се събуди, на онзи гдунав театър, който бяхме гледали преди около година, а след това прекалихме с мексиканската храна. Има вкус на последните пет години от живота ми.

Знаех, че понякога Стефан имаше своите прегрешения. Усещах го по неспокойната струя вода, с която се опитваше да ги отмие, да прикрие лъжата си по невидимата граница между спящите ни на огромната спалня тела. Математическият му ум сякаш разпределяше моята и неговата половина, моята и неговата доза вина. Опипах по навик годежния си пръстен. Изпратих имейл на Силвия да ни поръча суши за вкъщи. После се заех със седмичния отчет.

Полетът на Стефан закъсняваше. Изпих един фреш от киви и гжинджифил и продължих да работя. Въздухът в чакалнята беше унил, някак негостатъчен. Възрастна жена със сиво протрито палто изпращаше някого – може би сина си. Близо го тях друга жена на моята възраст изпразваше препълнените догоре кошчета за боклук. Бях полу-

чила двайсет нови имейла.

Стефан се появи, изглеждаше по-уморен, отколкото очаквах. Или може би беше изнервен. Винаги е бил изключително педантичен човек и мразеше да закъснява. Закъснението на полета бе разклатило вътрешната му увереност.

– Добре дошъл, как си? – усмихнах му се аз.

– Какъв е смисълът да плащаш за бизнес класа, след като полетът закъснява с цял час? Извинявай, мила, ти как си?

Целуна ме. Усетих зелената салата в гъха му, нетърпението му да се прибере вкъщи, да вземе душ.

– Колата ти е готова, в гаража е. На мен обаче не ми се шофираше и дойдох с такси.

– С такси? – учуди се Стефан. – Колко романтично. Като едно време, когато ти виках такси, за да не закъснееш за работа.

Сега и неговата, и моята кола гремеха в гаража като двама съпрузи, улегнали в средата на своята връзка. Двама съпрузи, които не очакват никакви изненади един от друг.

Бях помолила шофьора на таксито да ме изчака, и вече пътувахме обратно към Пловдив. Стефан ми разказваше за престоя си в Германия, за срещата на борда на директорите. За похвалите, които е получил от Юрген – онова гребно, жилаво човече, което от трийсет и пет години закусваше по една препечена филия с масло и слушаше класическа музика, докато се бръснеше. От сбръчканата му физиономия с очила зависеше цялата кариера на Стефан.

През по-голямата част от пътя Стефан гово-

реше по телефона, а аз използвах момента, за да прочета статията, която щеше да излезе по случай годишнината от основаването на фирмата. Разделихме се. Той се прибра да вечеря вкъщи, а аз продължих към офиса си. Щях да се опитам днес да се прибера, преди да заспи.

Когато пристигнах, офисът беше празен. Бюрата мълчаливо отброяваха часовете до началото на следващия работен ден. Само Силвия беше още там. Купената ѝ на разпродажба светловиолетова риза беше измачкана, а издуханата ѝ сутринта коса уморено падаше по раменете ѝ като кълмнали цветя, оставени във ваза без вода.

– Госпожице Арнаудова, има някакъв проблем с поканите. Машината за топлия печат се е развалила и може би няма да успеят да спазят срока.

Прибрах се вкъщи малко след десет и половина. Стефан гледеше разсеяно някакъв футболен мач по телевизията, а котаракът си играеше с една японска клечка за суши и оставяше мазни петна по паркета. Нямаше значение – чистачката щеше да изчисти утре сутринта.

Напълних си ваната, но в последния момент се отказах. Бях прекалено изморена. Взех си бърз душ и още преди Стефан да ми разкаже как една от дъщерите на Юрген щяла да се жени следващия месец, усетих как сънят притиска клепачите ми. Докато Стефан ми обясняваше как сватбата щяла да бъде на Малдивите, се сетих, че така и не се обадох на Катя. Обещах си да ѝ звънна утре сутринта, и потънах в саменената прегръдка на чаршафите.

Сутринта движението по булевард „Руски“ към центъра беше отвратително. Имах час за фризьор, а след това трябваше да посрещна една холандска делегация. Подкарах нервно колата си, телефонът ми не спираше да звъни. Беше осем и петнайсет, но денят в скъпия фризьорски салон отдавна беше започнал. Всички подтичваха напред-назад, усмихнати, весели, с удобни обувки и забавни планове за вечерта.

Усетих как топлата вода прониква във вдървените ми мисли. Беше сряда, а не бях имала почивен ден повече от месец. Неделите работех вкъщи, а съботите в офиса. Стефан се гразнеше, макар че се стараяше да ме разбира. Самият той беше не по-малко работохолик от мен.

Задушливата струйка на сешоара се наслаждаваше в умората ми, загаряваше в косите ми. Един финален поглед в огледалото. Гладко изправена коса, равна като хартия, черна копринена риза, зелено сако, леко червило, руж в същия цвят, голям гуамантен

пръстен на ръката. Перфектна и неотразима – изпълнителен директор на холандска рекламна компания. Трийсет и две годишна жена без деца, без излишни килограми, с богат годеник и изрядни профилактични прегледи при личния лекар.

Усилих парното на мерцедеса и потеглих към офиса. От радиото звучеше някакво българско парче – „Листата пагат“, а кафето ми изстиваше го мен. Черно и горчиво, сякаш в него се разлагаха същите тези опаднали есенни листа. Мокри, меки, кални, разпадащи се трупове. Отпих една глътка и паркирах в подземния гараж на компанията.

Делегацията щеше да пристигне до двайсетина минути. Уверих се, че всичко е подготвено за тяхното пристигане, и се заех както всяка сутрин с имейлите си. Отново се сетих за Катя. След обяда с холандците щях да ѝ се обадя.

Обядът се проточи безкрайно, а аз бях във вихъра си. Панки, отчети, презентации. Бутилките собиньон блан, декантерите със сира, калмарите, съомгата. Беше малко след четири следобед, когато всичко приключи. Освободих Силвия и сама си направих липов чай. Имах съобщение от Стефан, че ще вечеряме в любимия ни ресторант. Пратих му емотиконка с влюбено човече и отворих лаптопа си. Трябваше да напиша кратък отчет на решенията, взети на гнешната среща, а след това можех да се прибирам.

Фокусиране върху по-малките клиенти, наемане на двама нови фотографи, смяна на печатницата. Сетих се за Катя. Потърсих името ѝ в телефонния указател. Нямаше го. Откога не се бяхме чували? От години.

Снимката на Мъфин на бюрото ми, резервният ключ за вкъщи, който държах в органайлера със зарядното за телефона – те не познаваха Катя, не бяха чували за нея. Всъщност много добре знаех откога не се бяхме чували. В едно от шкафчетата трябваше да имам тефтер със стари номера. Дано Катя не беше сменила своя, Силвия така и не беше успяла да го запише.

Отидох на буквата К. Имаше над сто записа, но я намерих бързо. Набрах номера ѝ. Чудех се как се беше сетила за мен след толкова много време. Даваше свободно. Сигналът манипулираше времето. Отпих глътка от втория си липов чай. Катя не вдигна. Затворих и веднага забравих за нея.

Ако тръгнеш от офиса бързо, щеше да ми остане време за пилаетес преди вечерята със Стефан. Час и половина по-късно се прибрах. Стефан още го нямаше. В мезонета ухаеше приятно. Съвсем лек, деликатен аромат на момина сълза. Чистачката беше угвала.

На жълтото кожено кресло имаше някакъв пакет. Беше с картичка за мен. Отворих пакета, без да чета картичката. Знаех, че е от Стефан. Беше ми купил онази рокля, която толкова харесах в Милано. Черен сатен с високо деколте и изрязан гръб. Щеше да седи идеално на фигурата ми. Беше моят размер, Стефан винаги безпогрешно го улучваше. Знаех точно с коя гривна ще отива.

Платинената гривна проблясваше нежно на ръката ми. Беше подарък от Стефан по време на едно тежко пътуване до Мароко. Аз бях хванала някакъв летен вирус, но като истински гжентълмен Стефан се грижеше за мен. Сменяше торбич-

ките ми за повръщане, разтваряше ми лекарства, оставяше ме да спя на рамото му, което имаше стара травма от времето, в което се е занимавал с кикбокс.

Не запомних почти нищо от Мароко, но гризната винаги ми напомняше за близостта, която иммахме тогава двамата. Бяхме като водни боички. Разтваряхме се един в друг, преливахме цветовете си, рисувахме пейзажи. В онзи момент нашата любов се преля в грижовност, в нежност и никога повече не успя да бъде просто любов.

Старият град се смрачаваше полекичка. Едно след друго угасваха малките прозорчета. По фините очертания на къщите почти неуловимо се запечатваха потайните стъпки на вечерта. Небето беше ясно, луната голяма и спокойна. Започнахме с мерло и лека салата с козе сирене. Свиреше джаз, а Стефан отново ми разказваше за сватбата на Хелене, гъщерята на Юрген.

– Дали и ние да не си направим сватба – попита ме, докато разписваше сметката. – Скромно тържество, само аз, ти и най-близките. Искам да те видя като булка.

– И аз искам да се видя като булка – смутих се, – но не знам дали сега е правилният момент.

– Защо да не е? – учуди се Стефан.

– В момента при нас е много натоварено, ти пътуваш постоянно, а и винаги съм си мечтала за лятна сватба.

– Тогава да я направим лятна.

От много време със Стефан не бяхме говорили за отношенията помежду ни. Бяхме се превърнали в двама души, които живеят сред огромен океан.

Любовта ни беше като лодка. Лодка, прикована към дъното му. С нея никога нямаше да се удавим, но и никога нямаше да плаваме.

Навън се беше появил студен вятър. Топлината вътре сякаш отпускате сетивата ми и аз се чувствах опиянена от алкохола и в пълна безопасност. Стефан се приближи към мен и разкопча горното копче на роклята ми. Не знам защо, но го помолих тази вечер да не палим лампата в спалнята.

После аз си измих зъбите, а Стефан провери финансовите отчети за деня. Винаги го правеше след секс.

– Мила, имаш съобщение на мобилния.

Съобщението беше от Катя.

„Обади се при първа възможност. Наистина е спешно.“